

נר שמואל

לע"נ ר' שמואל ב"ר יצחק זצ"ל

יום רביעי ז' באייר תשע"ד

בס"ד

שו"ת סיכום הדף היומי

מייל: n101@okmail.co.il פקס: 03-5709307 ניתן לקבל כל יום לתיבת מייל או לפקס.

ביצה - ל"ח

1. קנה שור ביו"ט, כרגלי מי נחשב תחומו של השור?

קנה מפטם הרגיל למכור: כרגלי הקונה. כיון שהפטם העמידו למכירה וכשקידש היום קנה שביתת העתיד לקנותו.
קנה מרועה שפעמים מוכר לשכניו או מכריו: קנה שביתתו לפי בני אותה העיר של הרועה.

2. שנינו: השואל כלי מעיו"ט כרגלי השואל וביו"ט כרגלי המשאיל. מה החידוש בזה?

מעיו"ט - נתחדש שאפילו אם הסכימו ביניהם בעיו"ט ובפועל שאל ביו"ט קנה שביתתו של השואל.

ביו"ט - נתחדש שאפילו בשואל הרגיל אצלו לא אומרים שהתכוון להעמיד ברשות השואל אלא אומר המשאיל כנראה שאל מאחר

3. כשר' אבא עלה לא"י, אמר יה"ר שאומר דבר הלכה שתתקבל על החכמים, מה הדבר שאמר להם?

התקשו החכמים שלכאורה המים והמלח צריכים להתבטל לעיסה ויהיה התחום כבעלת הקמח.

וענה ר' אבא: וכי אדם שנתערב לו קב חיטין ב-10 קבין של חברו יפסיד את שלו הרי הבעלות לא מתבטלת וה"ה לענין תחומין.

4. החכמים צחקו על תשובתו של ר' אבא ושאלם האם לקחתי מלבושכם ושוב צחקו. מדוע צחקו והאם צדקו? (סיכום המו"מ בזה)

רב אושעיא: טוב שצחקו. שמכך שר' אבא נקט חיטין בחיטין משמע שב'חיטים בשעורים' - מין בשאינו מינו, יודה שמתבטל

ואפילו לענין הבעלות נחשב כמי שאינו. וא"כ חיטים בחיטים אף שלר' יהודה אינו מתבטל, לרבנן שמתבטל נחשב כמי שאינו

ורב ספרא הצדיק את ר' אבא: כמו שמצינו בדינו של אדם שהוציא אבנים מחיטים של חברו העומדות למכירה. חייב לשלם לו

דמי חיטים, [כיון שלמוכר היה מותר למכור במחיר חיטים] ומוכח שלענין בעלות לא נחשב 'כמי שאינו' שהרי חיסרו ממתנו.

והקשה אביי על רב ספרא: שבאשה המשאלת, כן נחשב כמי שאינו. כיון שהמים הוא ממון שאין לו תובעים.

ענה רב ספרא: רב חסדא ביאר שחתיכת בשר נבילה שנתערב ברוב חתיכות שחוטה נחשב כתערובת מין בשאינו מינו כיון

שלעולם לא יגיע בשר שחוט להיות מטמא כנבלה ומתבטל. וכי יהיה הדין שכשיש לנבילה בעלים, לא תתבטל ברוב? [ועי' תוס']

[אבל אם התערב חתיכת שחוטה ברוב חתיכות נבילה אינו בטל וכל החתיכות נחשבות ספק כיון שהוא מין במינו שהרי יתכן

לנבלה שתשוב להיות טהורה כאשר תתקלקל ולא יהיה ראוי למאכל]

והוסיף רב ספרא: שאם תדחוק שרב חסדא לא דיבר על יש לו תובעים שאז אכן יתבטל. הרי שנינו שהמוצא חפצי הפקר מותר

להוליכם רק בתוך אלפיים של מקום מציאתם וחשובים אפילו שאין להם בעלים, מוכח שאפילו שאין להם תובעים כיון שחשובים

לא מתבטלים.

דחה אביי: שאכן דיני איסור בטלים אבל בעלות ממונית אינה בטילה ולכן בעלות המים של האשה המשאלת נשארה. אבל איסור

ההולכה מחוץ לתחום ככל האיסורים הוא ומתבטל.

5. מדוע באמת אין איסור התחום של המים והמלח בטל בעיסה?

א. אביי - גזירה שמא פעם אחרת תעשה עיסה בשותפות ואז ודאי דינו כרגלי שניהם.

ב. רבא - תבלינים ניתנים לטעם וטעם לא מתבטל.

ג. רב אשי - יש לו מתירין שאפשר להוליכו למחרת יו"ט. ואף היום לאוכלו במקום המותר וממילא אפילו באלף לא בטיל.